

[Chr. Madsen.]

med det bestående samfundssystem, medens lovforslaget kun indeholder nogle beskudne ændringer til den gældende lov, men ændringer, der kan få ret stor betydning for hele udviklingen i vort land, i hvert fald indkomstmæssigt.

Det foreslås, at enhver afstemning om mæglingsforslaget skal finde sted i skriftlig form, men det er jo noget, man har praktiseret gennem nogle år. Når man i store organisationer har urafstemning, forelægges det i skriftlig form, simpelt hen ud fra den naturlige forudsætning, at voksne mennesker ikke kan stemme om noget, uden at de på forhånd ved, hvad sagen drejer sig om.

Der næst er der den vigtige regel om 75 procents opsupplering, som vi er enige med forslagsstillerne om skal ud af mæglingsloven. Det bør være sådan, at de forskellige forbund selv må afgøre, hvordan man skal stemme om både mæglingsforslag og andre forslag, der vedrører organisationerne. Det er fuldkommen urimeligt, at man her fra lovgivningsmagten siger, at der skal være en vis majoritet. Når den kompetente forsamling er indkaldt i et forbund, hvor man skal opsupplere, kunne man lige så godt have skrevet i loven om mæglingsforslaget, at der skal være en majoritet på 99,9 pct., for når den kompetente forsamling er indkaldt, er det en beregningsprocent, man skal finde frem til, og så kan man lige så godt nævne 99,9 pct. som 75 pct. Derfor mener vi af mange grunde — flere, end jeg her anfører — at det simpelt hen må ud af loven, at der deri står nogle procenter for, hvor mange ja- og nejstemmer der skal afgives. Det må stå sådan, og det må være klart for alle, at forbundene selv afgør disse spørgsmål, og det, man afgør i forbundene, har man at rette sig efter inden for lovgivningen.

§ 10, stk. 2, foreslås affattet således:

„Afdelingerne, forbundene og hovedorganisationerne har ret til at foretage offentliggørelse af resultaterne af afstem-

ningen samt af de hovedsynspunkter, der er fremkommet under debatten.“

Hvis man nu forudsætter det, som jeg her lige har været inde på, at forbundene selv afgør deres afstemningsform og deres debatform før eller under en urafstemning, mener jeg, det er fuldkommen urimeligt, at man derudover skal have en offentlig debat.

Ellers har vi såmænd ikke ret meget mere at føje til selve lovforslaget, men vil komme ind på noget andet, som forslagsstillerne åbenbart ikke har været interesseret i, og det er den måde, på hvilken forligsmændene indtræder i en overenskomstsituation: hvornår de skal indtræde, og hvordan de skal indtræde. Der står i § 2, stk. 2, i den gældende lov, at forligsmændene bør holde sig underrettet om arbejdsforholdenes, og da særlig lønforholdenes, almindelige stilling til enhver tid og sammentræder til møde så ofte, de finder det nødvendigt. Jeg ved ikke, hvad meningen er med den lovbestemmelse; det er noget, der har stået i loven gennem mange, mange år. Vi synes, det er rimeligt, at disse forligsmænd sammentræder og gør deres stilling klar med hensyn til, hvad der skal ske i en overenskomstsituation, og i særdeleshed lønforholdenes almindelige karakter både forud for overenskomstforhandlingernes indledning og efter deres afslutning. Det er statens forligsmand, det drejer sig om. Han har da en vis pligt til at gøre sig det helt klart: hvordan er lønforholdenes almindelige karakter i øjeblikket? Hvad vil der ske, hvis man til eksempel får 50 øre mere inden for LO-området? Hvordan vil efterregningsvirkningerne blive, når tjenestemændene har fået deres og landbruget har fået sit og lovgivningens bestemmelser er sket fyldest? Et rammebeløb på 500 mill. kr. kan jo let svulme op til et beløb på 3 milliarder kr., når hver har fået sit. Det må da være forligsmændenes opgave, når der står i loven, at de skal undersøge lønforholdenes almindelige karakter, forud for en overenskomstsituation at komme med en bedømmelse af den foreliggende